

43ª EDICIÓ

Festa des Sequer

Dissabte 7 de setembre de 2024 | Lloret de Vistalegre

Vine, gaudeix-la i menja-te-la!

Festa d'es Sequer

LLORET
DE VISTALEGRE

PREGÓ
DE LA FESTA DES SEQUER 2023

DE JOAN CARLES PALOS i NADAL

Divendres, 1 de setembre de 2023

LLORET, AMB ELS CINC SENTITS

Senyor Batle, senyores regidores i senyors regidors de l'Ajuntament de Lloret, figueraleres i figueralers, lloritanes i lloritans, amigues i amics...

Lloret és el centre de Mallorca, ara i sempre, i també ho seria del món si no fos perquè el pern és a Sineu, davall el campanar que bastiren els lloritans a canvi de la comuna, aquella famosa deixa, gran i frondosa, de la senyora de Manresa, a la part de ponent del poble.

“Si voltros mos donau sa Comuna, noltros vos aixecarem es campanar i, pes mateix preu, vos hi posarem es pern del món”, va escriure mossèn Antoni Maria Alcover a la rondalla Com és que a Sineu tenen el pern del Món i a Llorito sa Comuna?.

És ver que en la nostra particular manera d'entendre i ordenar el món, el centre sempre passa per allà on som tots i cadascun de nosaltres. Tot i que un llorità de soca-rel com Andreu Ramis Puig-Gròs, antropòleg i gestor cultural, hi afegeix una manera d'entendre i ordenar el món molt més nostrada: *Mallorca i fora Mallorca.*

Fou precisament la seva acurada i bulliciosa imaginació la que ens regalà un llibre preciós com *LES LLEGENDES DEL CENTRE DEL MÓN*, amb il-

lustracions de Judit Morales i Adrià Gòdia. L'obra posa ordre a la “fantàstica” descoberta d'un plec de quartilles, 22 en total, manuscrites amb lletra menuda i atapeïda –assenyala Ramis–; un diari de camp, amb notes i dibuixos realitzats per l'etnògraf alemany Hans Rudolph Stein, *alter ego* imaginari del mateix autor: una persona inquieta i encuriosida per tot allò que l'envolta.

Llegendes a part, vull que les meves primeres paraules en aquest pregó de la **FESTA DEL SEQUER 2023** siguin d'agraïment: primer de tot, a Antoni Bennàsar i Sebastià Amengual, l'anterior batle i l'actual, per haver confiat en mi com a clamater d'aquesta celebració que demà esdevindrà un esclat de vida. I tot seguit, però igualment important, a l'amic i mestre Felip Munar, per haver-me estalonat des de bon començament com a una bona figuera que vols veure créixer amb salut, facilitant-me tota casta d'informació i coneixement necessaris per a entendre la festa i tot quant l'envolta.

M'ha tocat enguany pregonar una nova edició de la Festa del Sequer, un esdeveniment teixit d'experiències i coneixements compartits, on tothom, residents i forans, gaudirà de **Lloret amb els cinc sentits!**

La **Festa del Sequer**, una iniciativa que nasqué fa més de quaranta anys gràcies a un grup de persones compromès amb la seva terra, la seva llengua, la seva cultura i les seves tradicions:

L'any 1981 un grup de persones de Lloret de Vistalegre (Llorenç Vallcaneras, Mn. Miquel Mulet, Felip Munar...) tingué la idea de celebrar un ball de sequer, tot rememorant l'estol de figueraleres que anava a les possessions del voltant durant tot el mes d'agost, i llavors, en acabar, celebraven un ball per tal de festejar l'acabament d'una tasca dura i cansada. Aquell any es va fer damunt l'era de Son Joan Jaume: canyissos amb figues verdes i seques, herbes dolces, coca... i ball. El ball esdevenia l'explosió festiva del cos, i dels cors, perquè s'entrecruaven les mirades, els gestos, i qualque refregada sinuosa; moltes parelles varen començar el seu camí en balls de sequer.

Són paraules del gran amic i mestre Felip Munar i Munar extretes de **LA FESTA DEL SEQUER: EL BATEC D'UN POBLE, D'UNA ILLA, DE LES ILLES BALEARS**, un document extens i ben fonamentat amb el qual justificava la necessitat, encara vigent, de declarar aquesta celebració **FESTA D'INTERÈS CULTURAL**.

Perquè **totes les celebracions populars són una mostra del sentiment identitari com a poble**. Perquè la nostra cultura s'ha anat congriant al voltant d'una llengua i unes tradicions que són el seu fonament i el seu vehicle d'expressió, a més de part activa del nostre tarannà com a país.

Perquè com recordava el vostre/nostre batle Sebastià Amengual a la salutació del programa de festes de Sant Domingo d'enguany: “Les festes han de ser una projecció d'allò que som com a poble: un poble viu i actiu, gràcies a totes les associacions i entitats i a totes les veïnades i veïnats que s'hi sumen a títol individual.”

Tots i cadascun de nosaltres **som els portadors de la flama** que ha de permetre mantenir viu el foc de la llengua i de la cultura, de la nostra identitat.

Tothom sap que **les tradicions són aquell conjunt de coneixements, costums i creences** que es transmeten de generació en generació i sobre els quals bastim la nostra cultura. En aquest sentit, les feines del camp, les activitats agrícoles i ramaderes, són part important de l'enfilall de tradicions del nostre poble.

Una cultura popular que sobreviu al pas dels temps i les noves tendències com **una mena de foc colgat que despertam adesiara** amb una bufada perquè esdevingui, com avui i demà a Lloret, festa, celebració de vida, de vida compartida.

Som a divendres, 1 de setembre, encetam el mes que tradicionalment principia l'any agrícola, tal com ens precisen Antoni Ginard Bujosa i Andreu Ramis Puig-Gròs, en el seu llibre *LA TERRA I EL TEMPS. De cap a cap d'any, calendari rural de l'illa de Mallorca* (El Gall Editor, 2014): *Moment d'exsecallar ametllers i figueres que ja han fet l'esplet, d'empeltar garrofers i d'eixermar olivars abans de la collita. Tòt i que la vinya i el raïm en són els protagonistes, les fruites madures com les figues tardanes també omplen paners. És, però, el mes de la plena del sequer de les figues, d'esmorcar les ovelles i, temps enrere, per Sant Mateu, de posar punt i final a la producció de carbó després de sis mesos d'esgotadora activitat.*

Les **feines del camp** com a part de l'**ocupació diària** –la quotidianitat pagesa– i com a **tradicció** –la transcendència dels seus fets al llarg del temps–eren part essencial del procés de socialització i maridatge d'aquella societat. Una

nova mostra de vida sentida i compartida.

Les persones, homes i dones, es trobaven primer a les possessions, als sembrers, aixoplugats davall els arbres o damunt els conreus per a compartir feines i, en acabar, celebrar-ho junts i en bona companyia.

La poesia, la literatura, la glosa i la narrativa popular en són testimoni. Per exemple:

- Era un dia de tosa que en Jordi de Formentor i na Dolça de Ternelles es prometeren amor etern. Ella li regalà una gerreta com a penyora del seu compromís nupcial i ell la conservà com a prova del seu amor, profund i sincer, fins i tot els anys que romangué captiu a l'Alger, fins a la seva mort. Però era un dia de tosa, a final de la primavera, quan es conegueren, just quan els pirates iniciaven les seves ràtzies per tota la costa mediterrània. Eren uns fets habituals en el segle XVI –temps de pirates– que, entre la realitat i la ficció, arribaren a les mans de mossèn Miquel Costa i Llobera i li serviren per a escriure el poema “LA GERRETA DEL CAPTIU”, inclòs a *De l'agre de la terra*.
- La pagesia vivia l'amor i també la mort, una realitat quotidiana per dura i esguerradora que ens pugui semblar. La vall de Sóller i la possessió de Bàltx en són prova a començament del segle XX, quan una dona algaidina –Margalida Cervera–, llogada com a gallufa, patí un fatídic accident. Era la temporada de l'oliva de 1910. La mort de na Margalida esdevingué un cant trist i desesperat del seu promès, Sebastià Company; un romanç de llegenda gràcies a la mestria com a escriptor i glosador de l'algaidí Bartomeu Monserrat Mudoí, mestre Tomeu Memes (1848-1924), popularitzat com a cançó per Maria del Mar Bonet anys més tard.
- Però res comparable a la imaginació popular conservada a l'aplec de rondalles alcoverianes, que ens permet assistir a la miraculosa intervenció en una sola nit d'una colla d'homenets i donetes de colzada en un camp de cinquanta quarterades “més llis que es call de sa mà” que havien de voltar de paret seca, sembrar de vinya i veremar per tot seguit trepitjar el raïm i fer el vi que havien de beure el rei i els seus amics. És una part intensa, festiva i descriptiva de les tasques agrícoles que apareix a la rondalla *El castell d'iràs i no tornaràs*.

Però heu de creure i pensar i pensar i creure que no som cap entès en figues. M'agraden, en menj sense saber de quina casta són. Formen part d'una dieta ben mallorquina i, per extensió, ben mediterrània. Quin excursionista no se'n ha duit un pa de figa dins la motxilla com a aliment energètic per a una llarga caminada per la Serra? És, a més, aquest fruit que no pot faltar a taula, sobretot a l'estiu. La seva imatge transmet energia i frescor, a més d'una immensa olor encisadora.

Record aquells paners de figues, vestits a l'interior amb pàmpols de figuera, que ens servia na Margalida Basca a Valldemossa com a resposta a la nostra contribució al seu hort amb les restes orgàniques de les menges diàries de ca nostra. Eren els estius de la meva adolescència, a finals dels anys setanta, en el barri de na Búger, rere l'església parroquial de Sant Bartomeu, a la part baixa de la vila de Valldemossa, a la serra de Tramuntana. **Records de vida per omplir el paner de la memòria.**

“Setembre, temps de figues, de canyissos i de sequers i balls de sequer. Temps d'aplanar figues de nit, sentint els grins, amb un plat d'aigua sobre el canyís o en terra per desempastissar els dits que s'embrutegen amb la greixina de les figues” ens recorda el Pare Ginard en el **Calendari Folklòric de Mallorca**.

La “figuerologia” és una ciència totalment desconeguda per a mi, tot i els esforços d'un matí, a començament d'estiu, del meu amic i mestre Felip Munar, mestre figueraler, apassionat i entregat de cos i ànima a aquesta “sagrada i gustosa” causa. Una conversa agradable, envoltats de figueres i amb la taula plena de llibres que parlen de figues i figueres i pots d'acops preparats per ell mateix.

El meu coneixement de les figues no va més enllà del plaer pel seu gust i els seus aromes, sobretot quan sentim el seu esclat dins les nostres boques després d'una primera mossegada. És com l'esclafit continuat i progressiu de les palmeres de colors, dels coets siuladors, de les carcasses oscil·lants que dibuixen mil formes, cadascuna repetició de l'anterior, damunt el cel negre de la revetla de Sant Domingo, aquesta artística combinació de llum i de so de la qual la Piro tècnica Jordà de Lloret n'ha estat autora durant més de vuit dècades, vuitanta-tres anys per a ser precisos.

Mai diré que NO a l'oferiment generós d'un bon plat de figues, siguin de

la casta que siguin, acabades de collir –fresques– o seques –amb el llorer, el fonoll i la cassalla per a abeurar-les–, escampades damunt una llesca de pa moreno torrada i amb una miqueta d’oli d’oliva verge, o fins i tot com a complement dolç a les delicioses coques de trempó que prepara la meva sogra, amb molt d’amor i dedicació, i que també són un autèntic castell de focs artificials, una sàvia combinació de colors, gust i aromes damunt la massa d’aigua i farina pastada d’una manera molt especial.

És ver que som un ignorant de tot el que fa referència a la figa. Som incapaç de distingir-ne una de l’altra. I molt manco d’ajuntar en una dècima fins a vinti-cinc castes diferents de figues, com va fer **Mateu Matas Xuri** en el pregó de la Festa del Sequer de 2010, el primer dels tres que es feren glosats de manera consecutiva:

*AGULLA, ALACANTINA,
ANDREVA, ALBACOR, HIVERNENCA,
DE TRES ESPLETS, MARTINENCA,
COLL DE DAMA, ALGERINA,
BORDISSOT BLANCA, MARTINA,
DE LA ROCA, PARATJAL,
DE LA SENYORA, VACAL,
BROCALET, JORBA, MASCLENYA,
ALENYANA, DE LA PENYA,
MORISCA, BLAVA, VERDAL...*

Però no voldria “fer es **bordissot**”, ser una persona vana i presumida que parla com si en sabés d’una cosa de la qual realment no en té ni idea.

“Fer es bordissot”, una expressió que repetia molt ma mare sempre que es referia a ua persona presumptuosa, a la qual no tenia gaire estima, per la seva manca de consistència i originalitat.

També ho feia servir com a advertència: “**No siguis bordissot!**”, exclamava sovint com a avís o, senzillament, com a constatació d’un fet meu.

Pot ser que no disposem del coneixement dels experts figueralers, però la figa és present a les nostres vides, de moltes i variades maneres. Una és com a eufemisme del sexe femení. Però també tenim expressions com “fer figa”, “ser figa d’un altre paner”, “no ser ni figa ni raïm”, entre moltes d’altres, que ens

revelen de quina manera les tradicions i la parla de la vida pagesa s'integren perfectament en la manera de veure, d'interpretar i d'explicar la vida, el món sencer.

Crec que és una altre gran mestre i profeta figueraler, **Monserrat Pons i Boscana**, que *definí el paper de la figa al llarg de la història com el pa dels pobres i la llepolia dels rics*. Per a uns era la base important de la seva alimentació, juntament amb el pa i la verdura, i per als altres, un complement extra, un petit luxe gastronòmic a les acaballes del dinar, a les postres.

D'una manera o altra, constatam unes complicitats compartides a partir del gust, de l'olor i de la vista (l'aspecte de la figa mateixa). Un enfilall d'impressions que demà, a la Festa del Sequer, ens faran viure **Lloret amb els cinc sentits**.

* RESILIÈNCIA

La resiliència és el procés d'adaptar-se i de fer front a l'adversitat, a un trauma, una tragèdia o una amenaça. I heu de creure i pensar i pensar i creure que vivim moments complicats.

Som testimonis, i a més ho patim, de l'avanç d'un corrent ideològic a la dreta de la dreta, supremacista i uniformador, que vol esborrar de manera cruel i barroera les nostres senyes d'identitat com a poble i com a país. Per això ens toca defensar, ara i sempre, la pluralitat i la diversitat, cultural i de gènere, política i social.

En un dels volums del **CALENDARI FOLKLÒRIC DE MALLORCA** de Rafel Ginard, una edició a cura d'Andreu Ramis Puig-Gròs i Miquel Sbert Garau, trobam un bon exemple de resiliència en la descripció d'una figuera dels penyals que envolten el puig de Cura, a Algaida. Comença al final de la pàgina 234 del volum corresponent als mesos d'estiu, i diu així:

Una figuera borda a les penyes de “ses Coves Llargues”.
Cura, Randa

“Els penyals de Cura a la tramuntana (passeig de Bon Pastor), a migjorn (timbes en direcció a sa Cova, i al cap serrat de sa Cova) i els roquissars de ses Coves Llargues (ponent i migjorn) estan farcits de figueres bordes d'una

valenta i inescotable vitalitat. Són com a aranyes enormes, verdes, arrapades pels grenys i espadats. Amen la verticalitat de les roques tallades a plom i penjar-se sobre els abismes. A vegades, només són una petita brotada insignificant que surt d'un trau de la penya i d'una soca o rabassa, regularment revellida. Sempre m'han atret el cor i la mirada aquestes banderes i banderoles vegetals que, amb ses fulles pampoloses, fan una remor com a metàl·lica. Arbusts que viuen austerament, però vestits d'alegria i d'intensa blavor. Emperò entre totes les figueres bordes que decoren els retaules dels penya-segats de Cura, s'hi destaca com la 'matriarca' de totes, la que hi ha, a ponent, al peu de les penyes de ses Coves Llargues. És una meravella vegetal. Té tretze soques que brollen impetuosament d'una sola rabassa i xucla les entranyes de la pedra viva on deu enfonsar les arrels, cercant llacor, fins Déu sap a on. Tan endins s'enfonya que un recorda aquella alzina de La Fontaine (segle XVII) que el vent desarrelà (conte de l'alzina i la canya). Doncs aquesta figuera segurament endinsa les arrels fins a l'infern i si l'estiraven molt crec que amb son relam vindria mig puig. No hi deu haver cap vena dels llisars interiors de pel seu entorn per on la figuera borda no hi furgui amb ses arrels. Està just a baix d'una canal o ranura per on, en ploure, baixa aigua. Devora la figuera hi ha un bon pam de terra per on si fan narcisos silvestres. No gaire lluny de la figuera hi ha un lledoner amb ses fulles llargueres afuades, puntegudes i un magraner, que se mor de set. L'han volguda empeltar, perquè fos de profit, com si la pura, simple bellesa, sense res més, ja no fos quelcom de màxim profit. Li seccionaren totes les branques primes i la deixaren horriblement mutilada, mostrant els munyons de tants de troncs serrats. Feia pena. Li ficaren escutets, però cap ha aferrat. El bord guanya i s'imposa. El bord, que és allò natural, ha rebentat (esclatat) per tots [els] ulls en mil tanyades, a tot arreu, i en mil rebolls i brotim al peu, de l'arbre múltiple cantant la victòria de l'espontaneïtat damunt allò que és imposat i forçós. La figuera borda se'n riu de la destralt i de les ferides i aviat estaria guarida de l'estrall i martiri que li han ocasionat. Bon i sana. Resulta molt difícil expressar les meves impressions -que, al cap de poc temps ja s'esbraven i ja només en queda el record- i posar-les dins paraules. Sentir és molt distint d'escriure. Tenc, mentre m'esforc en dir les meves sensacions, un figó damunt la taula i el seu perfum fort, dens, me porta l'olor salvatge d'aquell gran ramell verd de branques retortes, ramell poderós, polent, enrevoltat de figueres menors que m'endomassen (entapissen) el gran, l'enorme, retaule de pedra penjant de les cornises, traus, forats, ulls,

com banderes, penons, banderoles. L'abrivada salvatge de la figuera, que pot ésser del temps de Ramon Llull, plena de salut i que se resol en saba palpitant, amb brots llisos i revinguts, que és tota música, amb les fulles que vibren com a llaunes, amb les soques contorsionades, com si fes gimnàsia, que en ploure s'abeura a una petita cascada, tot això és una de les meravelles del puig de Cura.. Per mi, almenys. Altres hi riuen. Així com deim, 'cala Figuera', 'cala Pi', 'Portopi', podríem dir 'Serral Figuera' a l'espadat on brolla la figuera susdita, que extreu frescor i joventut perpètua de les àrides, velles, resseques i, al parèixer extenuades, entranyes del greny o ganya ossada, magror dels recingles de 'ses Coves Llargues'. ¿No us sembla quelcom de prestigi substancial i vital que una figuera doni nom a una cala, a unes penyalars? Quina rusticitat i brava aroma muntanyera i camperola exhalen aquests noms."

Per això és important mantenir i potenciar celebracions com la Festa del Sequer. Perquè totes les festes aporten qualque cosa. Ajuden a sumar voluntats i interessos, alhora que destrien els elements que en són essencials. Mouen el comerç local i mantenen viva la flama de les nostres tradicions, essencials en la conservació de les nostres senyes d'identitat, compatibles amb la idea de progrés i benestar social.

El mateix mag que inventa el destí i que fa que els camins dels enamorats s'ajuntin perquè caminin un al costat de l'altre (idea manllevada d'una cançó de Lluís Llach), ha volgut ara també que una lectura reveladora *-el relat de la figuera de ses Coves Llargues de Cura-* esdevingués una fita important en la preparació d'aquest pregó i que a partir d'ara sigui una mena d'estendard de la nostra resiliència com a poble davant l'adversitat i les amenaces contra la nostra llengua i cultura.

El meu agraïment a Andreu Ramis i Miquel Sbert, conradors de saber i servadors de la cultura, per compartir aquest text del Pare Ginard –Rafel Ginard i Bauzà– de Sant Joan, un altre d'aquests pobles que històricament s'han disputat la centralitat de l'illa amb lloritans, sineuers, costitxers, algaidins i montuïrers.

*** AMB ELS CINC SENTITS** (la magdalena de Proust)

Però un altre savi tant santjoaner com el pare Ginard és el geògraf i escriptor *Climent Picornell i Bauzà*, que des de *DALT DEL TURÓ* –del seu particular

turó— ens conta la vida del nostre món a través dels seus ulls. Una crònica necessàriament costumista i d'una ferma militància crítica, sobretot amb l'escurçament dels terminis temporals que ens ha duit les noves tecnologies.

En el seu darrer llibre, *LA FI D'UN MÓN* (El Gall Editor, 2023), Climent Picornell ens parla d'un paisatge cultural, habitat de persones i farcits de fets que, com la vida, s'escola, mentre el sol va a la posta i el torrent, a la mar (idea manllevada del poema *NOTES DE DEIÀ* de Joan Alcover).

“Ja ho sé que és la fi d'un món, no de tot el món [...] La Mallorca profunda [...] ja no és ni profunda ni és Mallorca [...] I lo nostro? Lo nostro... que era lo nostro?”, es lamenta el savi Picornell.

Però en un dels seus relats ens sorprèn amb una declaració d'amor a la terra i a les tradicions: “Faig una visita a les figueres que sembrà mon pare i n'agaf un paneret, bordissot i coll de dama blanques. Davall la figuera ja en menj sentint aquella olor que fan les figueres en l'estiu.”

La figa juga el paper de la magdalena de Proust: una sensació que evoca un record o provoca una reminiscència. És el paisatge viscut i sentit, l'enaltiment de la memòria sensorial, del bon ús dels cinc sentits —oïda, vista, olfacte, gust i tacte. Cinc canals d'informació, en obert i gratuïts, que ben aprofitats són una font inesgotable d'experiències i coneixement.

Aprofitem-los per a viure i compartir, un any més, aquesta festa tant nostrada.

LA FESTA DEL SEQUER!

Abans d'acabar, vull adreçar un agraïment molt especial a totes les persones que heu assistit a aquest acte, perquè la vostra presència testimonia el compromís ferm que compartim per la nostra llengua, la nostra cultura i les nostres tradicions.

Moltes gràcies!

Molts d'anys!

I bona Festa del Sequer a tothom!

- › Taller d'assecar figues
- › Curiositats i anècdotes
- › Concert
- › Pregó 2024

PROGRAMA

Festa des Sequer 2024

Dilluns, 26 d'agost

A les 18.30 h

Taller d'assecar figues

S'ensenyarà la tècnica i el procediment d'assecar figues.

Lloc: Es Centre. **Organitza:** Arcufi.

Divendres, 30 d'agost.

A les 20.00 h

Curiositats i anècdotes al voltant de les figues

Xerrada a càrrec de Miquel Munar "Lupino", presentada per Felip Munar.

Lloc: Claustre. **Organitza:** Arcufi.

Diumenge, 1 de setembre.

A les 21.00 h

Concert de: FIGUES D'UN ALTRE PANER

institut d'estudis
baleàrics

Lloc: Es Claustre

Divendres, 6 de setembre.

A les 21.00 h

Pregó del Sequer 2024

A càrrec de la **Sra. Maria Esperança Llabrés**, llicenciada en filosofia i lletres.

En acabar hi haurà una espipellada.

Lloc: Pati de ca ses Monges (pregó)

Placeta dels Tarongers (espipellada).

Dissabte, 7 de setembre

A les 18.00 h

Amollada de coets i rebuda d'autoritats

Lloc: Davant l'ajuntament.

Rebuda dels Figueralers joves i **Crida a la Festa**. Recollida dels figueralers majors pel grup de gent vestida a l'ample, Figueralers joves, Gegants Domingo i Loreto, Agrupació Cultural Brocalet, A.F. La Villa (Gran Canària) i autoritats acompanyades pels xeremiers.

(Convidam als veïnats de la plaça Jaume I, plaça de l'Església, plaça Verge de Loreto, carrer Costa des Pou, carrer Fundadors de la Vila i carrer Major, a treure els domassos i a deixar engalanats els carrers per al cercavila).

Figueralers: Bernat Regis Gil (Bernat Tuti)
i Maria Miralles Juliá (Maria Bolona)

Figueralers joves: Pep Vives Regis
i Margalida Gili Coll

A les 19.00 h

INAUGURACIÓ de l'exposició de varietats de figues

Lloc: Sales des Convent.

INAUGURACIÓ del Mercat Artesanal.

INAUGURACIÓ del Mercadet Gastronòmic on es podran degustar diferents elaboracions amb figues i altres exquisideses fetes amb la figa com a ingredient principal.

Lloc: Plaça de l'Església, Sa Riba,
carrer de Sant Domingo i plaça Jaume I.

Hi haurà degustació de figues seques al llarg del recorregut de la Fira.

› **Amollada de coets i rebuda d'autoritats**

› **Inauguracions**

» Representació
del Quedo

» Ballada popular

Dissabte, 7 de setembre

A les 20.00 h

Representació del Quedo

(Tothom està convidat a participar-hi vestit a l'ample).

Tot seguit: **XI Festival de Ball i Música Tradicionals**
amb els grups:

A. F. LA VILLA

(GRAN CANÀRIA)

**AGRUPACIÓ
CULTURAL
BROCALET**

Lloc: Plaça Jaume I.

A les 22.00 h

Ballada popular amb els grups:

**AGRUPACIÓ
CULTURAL
BROCALET**

ES RAIGUER

Hi haurà servei de bar a càrrec de Brocalet.

Lloc: Plaça Jaume I.

Diumenge, 8 de setembre.

A les 17.30 h

Taller de cuina amb la XEF PÍPA

Companyia COMA 14.

Al taller de cuina es podrà participar prèvia inscripció a l'ajuntament, els participants seran nines i nins de 7 a 12 anys, acompanyats per un adult.

Lloc: Es Claustre.

A les 19.00 h

Teatre Familiar: LA XEF PÍPA

Companyia COMA 14

Lloc: Es Claustre.

Dissabte, 14 de setembre.

A les 20.30 h

Ball des Sequer

Representació d'una vetllada al voltant del ball des Sequer. Tot seguit hi haurà ball obert amb sonadors de pagès d'arreu de Mallorca.

Lloc: Es Claustre.

Organitza: Arcufi

Col·labora: Brocalet, sonadors pagesos de Mallorca

» Taller de cuina

» Teatre familiar

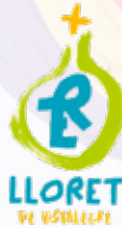
» Ball des Sequer

Ajuntament de Lloret de Vistalegre

L'Ajuntament vol agrair a totes les entitats, associacions i particulars, encapçalats per la COMISSIÓ DEL SEQUER, la seva col·laboració desinteressada i la participació en els actes i activitats de la nostra festa, SENSE VOSALTRES HAGUÉS ESTAT IMPOSSIBLE FER UNA FESTA TAN LLUÏDA. MOLTES GRÀCIES!!!

Durant el cap de setmana, els comerços de restauració de Lloret de Vistalegre inclouen dins la seva carta i dins els seus menús, plats elaborats amb el fruit de la figuera.

Foto de la portada:
Biel Modino

Disseny i impressió:
gràfiques GELABERT
Tel. 971 54 14 46